

(27.8.1885)

tvärtom, hon är janska fet,
men i ögonen och hela det ut-
trycksfulla ansigtet ser man
spåren af något som gått måp-
tigt fram öfver hennes lif.

De hafva två vackra barn om 5
och 2 år, hvars porträtter isåga-
de äro på sandlamm hos vännen.

Öfriga gäster voro: flickorna
Svellman, stamma hon med
skjuts igår f.m.; Theodor, Adèle,
Therese, Margret, herr och fru
Estlander med dotter, Otto Pliam-
man, Lindholm, Tavaststjerna,
Folkman, Woldemar T. — Sofie
tror att det smäller endera dagen
mellan Woldemar och Margret,
och så såg det sannoligen ut.

De kommo kl. 2 under hellerregn,
men pappa och barnen stodo
icke desto mindre på bryggan
med ståndaren. Middagen var
färdig, brännvinsbord som van-

ligit på verandan med kaffe och
 de vackra anrättningar, sedan
 buljong med pastajer, lax à la
 saube med kräftstjertar och ägg,
 (Sofie och jag hade varit i Kjö-
 ta med barnen 2 dagar förut
 och fått 100 st.) vildfågelstekt,
 blomkål, äster, bönor samt
 glace med blåa och röda och
 svarta vinbär glaserade, hvilka
 gjorde briljant effekt och be-
 nämndes en "gemälsk idé".
 Det hela var så de medelmåttigt
 tyckadt, hölls Sofie hade håll
 i ryggen. Men så var också ma-
 ten en sådan brist som aldrig
 förr. Den ättla Malagan drack
 för hedersgästerna, talen och
 samtalet tog allas intresse.
 Efter middagen såg man sig
 litet om i rummen, det hade
 klarat och var förtylsande och
 effekter från verandan. Jag blev

kung och godt som de skilfva vade för öfver
 ett enda dag hos var och en af de

de flesta, dock icke Snoilsky,
sitta i vårt rum, utan att bjuda.
Tallman tussade Lindsblom
lit att se mina apparater, men
honom följde Schramm och
Estlander, och han tro jag var
i nöd, men så blefvo de hastigt
undvikande, Snoilsky skulle
läsa något högt. Endast Linds-
blom haurs gifva mig några goda
råd och mycken uppmuntran.
"Men jag är själv så dålig malarare"
sade han. Han var förtjust i
M. Högs alla Marstrand.

Snoilsky uppläste en gammal
Holländsk sägen, som han "satt i
vers". Alla sitta i salen, trefligt
grupperade. Sedan läste pappa
en utantill sagas om Björken,
som gaf sin stam till kautele.
"Och nu sjunger der ingen i
verlden som han." Pappa berättar
förest litet om Elgön och

gärna det förde, men jag "skallade bort det" och
svälte. Hufvudsakligen där ja och ja i rummet, de reanade

Horrio och Munda Marina, läste
sedan så vackert och lugnt
upp poemet utan att tveka om
ett enda ord. Det var rörande
vackert. Sedan bad man Tavast-
stjerne berätta något, och han
läste upp en ny del af godt
och stämningsfullt innehåll,
men så illa framsgd, att den
förtorade nästan allt värde.
Att han var rädd och generad
syntes på allt och var icke att
undra öfver. Pappa gaf "minne
af Björkudden" åt grefveinan,
hvilket tycktes glädja dem bå-
da mycket. I allmänhet voro
de så tackrädda och vänliga mot
alla, men alltid drog os de ~~sig~~ till
pappas sida, och ~~hans~~ ^{grefvens} varma
ögon riktigt lyst af kärlek och
beundran, då han lyssnade till
pappa. || Kl. 6 bröt sällskapet upp,
motvilligt, påskyndadt af Falkman.

manna lites af sin betydelse och oro för att allt skulle